

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, що поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу й посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 27 листопада 2014 р. резервісти батальйону спеціального призначення «Донбас» військової частини Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України командир розвідувального відділення старшина резерву Володимир Пушкарук, старший стрілець – кулеметник солдат резерву Віталій Коломієць та старший оператор протитанкового взводу солдат резерву Володимир Ложешніков нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Один із добровольців батальйону «Донбас» сержант резерву Євген Шевченко невдовзі після трагедії «Іловайського котла» опублікував у соціальній мережі «Фейсбук» фотографію зі зворушливою розповіддю: «Історія одного фото. Трагедія трьох друзів...

Зліва праворуч: позивні «Скіф», «Мрака», «Котик».

Скіф – справжній герой, який отримав орден Червоної Зірки ще в Афганістані (розповідь про цю людину – старосинявського селищного голову Хмельницької області, старшину роти батальйону „Донбас” прапорщика резерву Олександра Трохимовича Романенка було опубліковано в номері «ІЗ» від 16 жовтня 2014 р. – *Ред.*)

Мрака – підприємець, власник будівельної фірми, який відстоював Майдан і потім пішов добровольцем у «Донбас».

Котик – майстер спорту і просто хороша людина.

З трьох нині живий лише Мрака, тяжкопоранений – у нього попереду ще багато операцій – але живий. Снайпер цілився під шолом – влучив трохи нижче, куля розтрощила йому нижню щелепу. Бійцю складно говорити і складно їсти, але є надія, що лікарі все відновлять...

Скіф також потрапив у снайперський приціл ворога, але врятувати його не вдалося.

А Котик...

Почався сильний артилерійсько-мінометний обстріл. Ураганний вогонь.

Біля паркана на прив'язі метався і скиглив собака. Господар забув про нього або його тоді вже не було серед живих... Усі кинулися в укриття, а Котик – до того собаки, щоб відв'язати, забрати з собою в підвал, врятувати, однак ворожа міна розірвалася занадто близько...».

Це сталося вечері 23 серпня, у розпал запеклих боїв за Іловайськ. Побратими занесли Котика – старшину резерву Володимира Пушкарука – у підвал місцевої школи, але поранення в голову (осколок влучив йому за вухом, під край шолома) було смертельним. Того дня зі складу батальйону «Донбас» загинув лише він...

42-річного Володимира Сергійовича Пушкарука земляки-однополчани також іменували «Пушик» – саме за цим ласкавим прізвиськом він був відомий у місті Нововолинську, де закінчив школу. Згодом він вступив до Володимир-Волинського сільськогосподарського технікуму, але його навчання, відповідно до тогочасних радянських законів, перервав призов на строкову службу до лав Збройних сил. Після звільнення в запас 1992 р. із Закавказзя, де йому довелося слу-

жити, він повернувся в уже незалежну Україну у найвищому на той час для строковиків військовому званні «старшина».

Головним його захопленням потому стали силові види спорту, а саме – гирьовий спорт, армреслінг та інші. Він близько десяти років працював у спортивній школі – навчав дітей, водночас тренувався сам, брав участь у змаганнях. Згодом став приватним підприємцем – заробляв перевезеннями вантажів на власному автомобілі, проте продовжував відстоювати спортивну честь міста, зокрема на обласних «Козацьких іграх». Наприклад, у газетному звіті про проведений у Луцьку в жовтні 2008 р. «Чемпіонат любителів сала» йдеться: «У номінації перетягування автобуса завважки 9 тонн перемогла команда саломанів-богатирів з м. Нововолинська у складі Олександра Бурди та Володимира Пушкарука...».

Як і годиться справжньому богатиру, він був дуже доброю, приязною і щирою людиною, набув серед містян неабиякої популярності, мав багато друзів. В особистому житті Володимира Сергійовича, за словами його матері, Валентини Володимирівни, не все складалося добре, проте дві його 20-річні доньки-близнючки від першого шлюбу, Вероніка та Юлія, встигли подарувати йому аж чотирьох онуків. Крім того, разом із дружиною Тетяною він виховував ще одну доньку – восьмирічну Ольгу.

Саме заради щастя своїх дітей та онуків під час Революції Гідності він разом із групою земля-

Володимир Пушкарук

ків вирушив до Києва і став до лав Самооборони Євромайдану, а згодом – записався до військового резерву Нацгвардії. Оберігаючи матір від хвилювань, він сказав їй, що їде до Києва на заробітки... Хоробрий, ініціативний, добродушний та товариський – таким він запам'ятовувався бойовим побратимам.

В останні години літа, 31 серпня 2014 р. до Нововолинська повільно в'їхали близько півсотні автомобілів. Місцева журналістка Наталя Камишнікова описувала це так:

«Фари розсікали темряву, гудки – нічну тишу. То був почесний ескорт транспорту, яким привезли зі Сходу черговий (як важко це писати!) „вантаж 200”.

Солдат 51-ї бригади Сергій Бугайчук і доброволець „Донбасу” Володимир Пушкарук повернулися додому в домовинах. Сергієві ось-ось мало виповнитись 26 років. Володимиру було 42. Життя й надії обох забрала клята війна.

Друзі, знайомі, просто краєни зустрічали їх на в'їзді в місто, біля знаку „Нововолинськ”. Попри зливу і пізню годину, попри те, що час прибуття кілька разів змінювався впродовж дня...

Зустріли о 21.40, рушили на 5-й мікрорайон, де мешкає родина Сергія, потім – до військокомату. А звідти – через усе місто, об'їхавши вулиці – до села Мовники, до рідної хати Володимира.

Зупинялись маршрутки, таксі. Водії розуміли, що відбувається, і долучали свій гудок до скорботної симфонії.

Уперше за, вважає, 60 років існування Нововолинська тут не відзначали День шахтаря, що припадає на останню неділю серпня. На Волині оголосили триденну жалобу за полеглими земляками...

У парку вперше за багато років не гула традиційна хмільна забава з шашликами. На стадіоні не лунав гучний концерт заїжджких „зірочок”, і навіть п'яних пісень поночі не було чути... Місто зіщулилось і припинило.

А в Мовниках люди виходили з хат у пітьму і зустрічали кавалькаду машин із Нововолинська. Хтось молився, хтось плакав при дорозі...».

У грудні 2014 р. на будівлі Нововолинської середньої загальноосвітньої школи № 3 було урочисто відкрито дві меморіальні дошки на честь загиблих випускників навчального закладу – стар-

шини резерву Володимира Пушкарука та колишнього працівника Державної служби з надзвичайних ситуацій, мобілізованого до лав 51-ї окремої механізованої бригади старшого солдата Олександра Свинчука, що загинув на висоті Савур-Могила. Згодом пам'ять Володимира Сергійовича Пушкарука разом із земляками, полеглими під час подій Революції Гідності та в районі АТО, також було увічнено на пам'ятних стелах, які урочисто відкрито в Нововолинську та в районному центрі – селищі Іваничі...

Віталій Коломієць

Про ще двох бійців «Донбасу», солдатів резерву Віталія Коломієця та Володимира Ложешнікова, наше видання вже розповідало в номері від 30 жовтня 2014 р. Нагадаємо, що у велелюдних церемоніях панакхиди та поховання двох героїв разом із їхніми рідними, близькими, однопольчанами, земляками брали участь й працівники міліції, які проваджали в останню путь полеглих як своїх колег. 44-річний уродженець Черкащини, син військовослужбовця та вчительки Віталій Коломієць після строкової служби у Збройних силах чотири роки свого життя присвятив роботі в Білоцерківському районному відділі ГУМВС у Київській області. Щоб забезпечувати родину (він виховував трьох доньок, наймолодшій з яких нині лише 11 років), Віталій Валерійович став приватним підприємцем – водієм маршрутного таксі. Водночас він приділяв багато часу громадській діяльності, був активістом однієї з політичних партій, разом із друзями-однодумцями брав участь у подіях Революції Гідності.

Володимир Ложешніков

52-річний Володимир Ложешніков – росіянин за національністю, уродженець російського міста Воркути – 1979 р. закінчив школу на Псковщині, пройшов строкову військову службу, з відзнакою закінчив Талліннську спеціальну середню школу міліції МВС. 1990-го, переїхавши до Черкас, Володимир Іванович протягом 20 років працював у місцевій міліції, 1997 р. закінчив Національну юридичну академію імені Ярослава Мудрого, пішов на пенсію у званні капітана міліції, з посади заступника начальника відділення карного розшуку Соснівського райвідділу УМВС у Черкаській області. Перебуваючи на заслуженому відпочинку, виховував сина та доньку, займався підприємництвом, водночас був відомим у місті громадським активістом – опікувався діяльністю місцевого формування з охорони громадського порядку, у травні 2014-го балотувався як кандидат у депутати Черкаської міської ради.

У тому ж травні життєві шляхи двох патріотів зішлись на полігоні Нацгвардії під Києвом, куди обидва вони поїхали потайки від родин. У лавах батальйону «Донбас» ці немолоді добровольці, прийняті на службу до військового резерву НГУ в солдатському званні, зарекомендували себе вправними воїнами, і про обох із ширшою повагою згадували побратими, які пліч-о-пліч із ними воювали на українському Сході. Під час другого штурму Іловайська 18 серпня боєць із позивним «Ест» – солдат резерву Ложешніков – дістав поранення, але відмовився залишити підрозділ.

Опитування учілих в «Іловайському котлі» однопольчан та робота волонтерів-пошуковців допомогли встановити, що 29 серпня під час виходу з ото-

чення, обидва герої неушкодженими прорвалися крізь влаштований ворогом «вогняний коридор» до села Червоносільського. Але повернутися додому їм не судилося – їхня смерть стала свідченням того, яку ціну мають домовленості із представниками нинішньої російської армії, у лавах якої не знають про таке поняття як «честь».

У певний момент протистояння командири українських підрозділів, що зайняли в селі кругову оборону, вступили в переговори з ворогом і досягнули угоди про тимчасове припинення вогню, щоб обидві сторони змогли зібрати поранених та загиблих. Серед тих, хто пішов рятувати товаришів, був боєць із позивним «Танкіст» – солдат резерву Коломієць. На полі, що в бік села Многопільля, Віталія Валерійовича підступно застрелили особи без знаків розпізнання, у яких свідки зуміли розпізнати російських десантників...

У тому ж Червоносільському того ж 29 серпня під час ворожого обстрілу Володимир Ложешніков дістав друге, тяжке поранення й разом із багатьма товаришами опинився в полоні. «Ввічливі окупанти» перевезли полонених до селища Кутейникового, де всупереч міжнародному праву пораненим українцям не було надано належної медичної допомоги. Серед жертв цього варварства був боєць Ест – Володимир Іванович помер об 11 годині ранку 31 серпня, його тіло росіяни кинули неподалік від місця, де на голій землі просто неба утримували полонених...

У жовтні 2014 р. виконком Білоцерківської міської ради ухвалив рішення про присвоєння Віталію Валерійовичу Коломієцю звання «Почесний громадянин міста Біла Церква».

Ім'я Володимира Ложешнікова занесено до Книги пам'яті загиблих працівників Управління МВС Черкащини та увічнено на обеліску загиблим міліціонерам, що на подвір'ї УМВС. А 23 травня поточного року – у день, коли Володимир Івановичу мало б виповнитися 53 роки – за участю його родини, колег, однопольчан відбулася урочиста церемонія відкриття меморіальної дошки на його честь, яку встановлено поблизу входу до будівлі Соснівського райвідділу міліції.

Підготував

Сергій КОВАЛЕНКО, «Моменти»